

Pakutuvėnuose brolis Gediminas stato Gyvąją bažnyčią

Pakutuvėnai – atokus kaimelis Plungės rajone, 7 km nuo Aleksandravo gyvenvietės. Vardas apie šią vietovę, žmonėse Pakūta vadinama, pasklido toli už Žemaitijos ribų. Prieš dešimtmetį Susitaikinimo sodybą Pakūtoje įkūręs brolis pranciškonas Gediminas Numgaudis minioms žmonių ją pavertė dvasinės ramybės bei santarvės su savimi ir Dievu oaze.

DAUGELIUI – PAŽADĖTOJI ŽEMĖ

Pirmieji „pustelninkai“ į Pakūtą atsikėlė 1995 m. Tyrlaukiuose stovėjo tik apleista bažnyčia. „Pustelninkai“ – žmonės, bėgantys nuo priklausomybių ar ieškantys gyvenimo prasmės, – įsikūrė molinėje brolių pranciškonų pastatytoje trobelėje ir kapų koplyčioje. Maistą gamino ant laužo, vandenį sėmė iš gretimais tekančio upelio. Užsiveisė triušių, apsisodino daržus.

„Pustelninkus“ nuo pat pradžios globojo broliai pranciškonai, jų dvasiniu vadovu tapo brolis Gediminas.

Geradaris iš Vokietijos Konradas Šmitas padovanojo „pustelninkams“ angarą ir metalinius konteinerius, kurie buvo įrengti gyventi.

1996 metais Pakūtai buvo išnuomota 50 ha žemės.

1997–2001 m. brolis Gediminas tapo Kretingos katalikų parapijos klebonu. Tuo pat metu jis paskiriamas ir Pakutuvėnų klebonu, – šias pareigas jis eina ligi šiol.

Klebonas ėmėsi ūkinės veiklos: buvo pastatytas statinys – „tvartelis“, iškasti tvenkiniai, užsodinta medžių, želdinių, įveistas bitynas. Pakūtos bendruomenė augina ožkas, paukščių. Baigiamas įrengti angaras

– būsima konferencijų ir šlovinimo salė. Klebonas bei kartu su juo dabar gyvenantys broliai pranciškonai – Paulius ir Karlas – rūpinasi, kad būtų nutiestas naujas kelias nuo Aleksandravo.

Praėjusiais metais Pakutuvėnuose įkurtas pranciškonų Šv. Antano Paduviečio vienuolynas.

Per dešimtmetį Pakūtos gyventojai kone kasdien rašė kroniką, kurioje šią vietą vadina sudaužyto rojaus šuke, nukritusia į žemę, Pažadėtąja žeme, vilties slenksčiu.

Dabar į čia suvažiuoja šimtai žmonių į sekmadienines pamaldas, rekolekcijas, šeimų bei Šv. Pranciškaus draugų stovyklas.

BROLIS GEDIMINAS – BENDRUOMENĖS TĖVAS

Ilgėliau bendruomenėje apsisotą žmonės, ištikti krizių, bet nepraradę vilties išsitiesti. Vienam pabūti užtenka kelis mėnesius, kitam – metų, dvejų.

„Kiekvieno atvykėlio situacija – sudėtinga, bet visiems reikia meilės ir išklauso. Jau pats priėmimas į bendruomenę jam yra paguoda. Priimame tokį žmogų, kuris bent kiek nori keisti savo gyvenimą. Jam sudaromos sąlygos atsipalaiduoti nuo įprastinės aplinkos. Yra bendras visiems maldos laikas. Jei žmogus kitatautis – tuo metu jis gali skaityti Šv. Raštą, jei netikintis – atlikti savianalizę. Kiekvienas žmogus vis vien kažkuo tiki, jam leidžiama pačiam išsiaiškinti ir susitikti su tuo, kas YRA. Žmogus po truputį ima mestis. Iš bendruomenės daugelis išeina įtikėję“, – brolis Gediminas įsitikinęs, jog pagrindinis išgyjimas ateina per Dievą.

„Naujokui sakau: žmogau, aš tau niekuo negaliu padėti, – Dievo malonė, kad esi čia. Kiek pats dėsi pastangų, tiek turėsi. Šita vieta pati apsisvalo nuo tų, kurie jų nededa“, – tvirtino klebonas.

Bendruomenėje neleidžiama piktnaudžiauti svetingumu – klebonas mato, kada laikas išeiti. „Negali leisti žmogui rusenti. Matai, kada jam reikia jau savarankiškai stotis ant kojų“, – sakė brolis Gediminas.

Brolio Gedimino pašaukimas – raginti žmones dvasiniam atbudimui. „Visą laiką galvoju, kad būdamas klebonas – Kretingoje ir Pakutuvėnuose – kažko nepadariau. Man nepatinka ūkiniai ir administravimo darbai. Didžiausia investicija man yra žmonės“, – tvirtino G. Numgaudis.

„Kovojame su prakeikimais ir pravardėmis, kuriuos daugelis atsieneša iš savo aplinkos. Kaip įvardinsi, taip ir sugrįš. Negali vadinti žmogaus melagiu, tik pripažinti, kad jis tuokart

pamelavo. Reikia branginti kiekvieną žmogų, nes Jėzus ir atėjo tam, kad išvaduotų iš prakeikimų, o mes gyventume Dievo vaikų orumu. Perlas brangus bet kur – ir karūnoje, ir mėsle. Nuo to jo vertė nekinta. Mūsų tikslas ir yra iškovoti, kad į žmogų būtų žiūrima kaip į perlą, sukurtą Dievo“, – tikino bendruomenės dvasinis vadovas.

Bendruomenėje būna įtampos, nesusipratimų. Konfliktai, brolio Gedimino žodžiais, stabdomi iškart – kalbant ir aiškinantis.

„Man Pakūta yra tarsi dykuma, per kurią einama į Pažadėtąją žemę. Mano Pažadėtoji žemė buvo Šventojo. 1989 m. buvo sugrąžinta parapija tikintiesiems. Svajojau ten įkurti bendruomenę, priimančią krizės ištiktus žmones, – prisiminė brolis Gediminas. – Tačiau tenykščiam klebo-

niui užprotestavus, teko rinktis į Pakutuvėnus“.

Šventoji Broliui Gediminui – jo, evangelisto ir misionieriaus, kelio pradžia. Jam teko dirbti misijose Kaliningrade. Tad Pakūta G. Numgaudžiui turėjo tapti to kelio taša. Pakūtoje jis svajojo įkurti evangelizacijos mokyklą, kur krizių ištikti žmonės būtų gydomi Dievo žodžiu – pamokslaujant ir burtųsi į misijas vykstanti jaunų žmonių bendruomenė. Tačiau viltys žlugo, atsimušusios į buitinius ir finansinius dalykus.

BROLIUI GEDIMINUI PAKŪTA – DYKUMA

Vis dėlto evangelisto pašaukimo brolis Gediminas neatsižadėjo: kartu su kitais pranciškonais jis rengia rekolekcijas studentams, moksleiviams, pedagogams, vyksta į misijas Lietuvoje, yra kviečiamas užsienio lietuvių bendruomenių.

Šiandien brolis Gediminas mato tokią Pakūtos viziją: per laiką ji tampa didele ir stipria bendruomenė – dirbančia, besimeldžiančia, apaštalanjančia ir priimančia krizės ištiktus žmones.

„Įkvėpimą sukurti tokią bendruomenę pajutau, kai prieš 16 metų viešėjau Dušanbė mieste, Tadžikijoje pas misionierių brolių Benedikto lietuviškoje parapijoje vyravo itin stiprūs ir šilti bendruomeniniai santykiai. Bendruomenės turėjo savas giesmes, kurios gimdavo iš brolio Benedikto pamokslų. Tais laikais nieko panašaus Lietuvoje dar nebuvo, – lietuvių inteligentija vykdavo į kalnus ir ieškodavo brolio Benedikto bendruomenės. Pakūta man yra lyg Dušanbė aidas“, – kalbėjo brolis Gediminas.

Irena BENIUŠIENĖ
Nuotr. iš Kretingos pranciškoniškojo jaunimo tarnybos archyvo